

inden for forsyningsvirksomheder. Dette kan aflæses ved, at private virksomheder og offentlige udenlandske myndigheder primært i Øst-europa og i udviklingslandene direkte efter-spørger og samarbejder med de offentlige danske instanser f.eks. med ønske om at låne medarbejdere.

Et øget offentligt/privat samspil bør derfor fortsat kunne eksistere og dermed medvirke til at fremme erhvervs- og beskæftigelsesudviklingen. Det er naturligt, at der lovgives på området, således at vi kan styre udviklingen og samtidig opnå samfundsmæssige fordele. Derfor er der en fornuftig forklaring på, at vi har loven om kommunernes og amtskommunernes deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter, populært kaldet L 383 fra dengang, den blev født.

Det vil være uhensigtsmæssigt at afskaffe en lov, der lægger rammer for aktiviteterne og således sikrer, at systemeksporsten ikke påfører private virksomheder urimelig konkurrence, og at aktiviteten i øvrigt hviler i sig selv. Kommuner og amter må ganske enkelt ikke opretholde aktiviteter, der ikke er økonomisk bæredygtige inden for en periode på 4 år.

L 383 regulerer desuden kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter som f.eks. regionale erhvervsudviklingsprogrammer, erhvervsknudepunkter, kollektiv erhvervs-service og medfinansiering af EU-programmer, der sigter mod regional udvikling.

Forslagsstillerne har, har jeg noteret mig, koncentreret sig om systemeksportsiden, men regeringen lægger stor vægt på, at kommunerne fortsat har mulighed for både at medfinansiere EU-programmer og iværksætte kollektive erhvervsudviklingsaktiviteter.

Den anden af kommunelovene handler om kommuners og amtskommuners samarbejde med aktieselskaber m.v., i daglig tale benævnt L 384. Der findes 27 virksomheder med tilsammen 730 mio. kr. i årlig omsætning, i hvilke der er kommunal deltagelse i kraft af loven. Hvis loven ophæves, er der en risiko for, at disse virksomheder og dermed også de ansatte får problemer med at fortsætte erhvervsaktiviteten.

Der er, siden loven blev vedtaget i 1992, sket en jævn stigning i antallet af selskaber, der er omfattet af loven. Det tyder på, at både kommunerne og private deltagere har en interesse i de muligheder, loven giver. Kommunerne og amtskommunerne har opbygget en særlig knowhow på nogle erhvervsområder, f.eks.

miljø. Det er en af grundene til ønsket om offentligt/privat samarbejde. Loven gør det netop muligt at forene kommunernes viden og den private parts forretningsmæssige indsigt i et samarbejde, en art produktudvikling, om man vil. På den måde skabes der en merværdi i samfundet, som jo også er til gavn for borgerne.

På denne baggrund har vi så fra regeringens side endnu en gang uddybet, at det ville være forkert at ophæve kommunelovene L 383 og L 384, sådan som Fremskridtspartiets forslag lægger op til.

Ole Vagn Christensen (S):

Da Tinget kort tid inden folketingsvalgets udskrivelse havde dette forslag til behandling, gjorde Socialdemokratiet det fra denne talerstol meget klart, at vi ikke kunne støtte forslaget. Det kan vi naturligvis stadig væk ikke.

Jeg vil ikke gentage alle de gode ord, jeg brugte sidst, jeg skulle forklare, hvorfor vi på ingen måde kan støtte det forslag, men for en god ordens skyld, vil jeg ridse de vigtigste argumenter op.

Folketinget har igennem de sidste år arbejdet for en erhvervs politik baseret på brede rammebetingelser for erhvervslivet. Kommuner og amter er især efter afskaffelsen af egnsudviklingsloven fra 1990 blevet stadig mere og mere centrale i udviklingen af lokale rammebetingelser for erhvervslivet. Det kan jo ikke nytte, at staten tilvejebringer gode vilkår for det danske erhvervsliv, hvis ikke disse følges op lokalt. Tiderne er løbet fra den traditionelle egnsudviklingspolitik, hvor staten ud fra et lighedsprincip gik ind og begrænsede væksten i stærke regioner for at favorisere de svage.

I Danmark, hvor vi er udsat for en betydelig stærkere konkurrence fra EU's indre marked, er vi nødt til at give alle landets kommuner og amter de bedst tænkelige muligheder for at tiltrække vækst og beskæftigelse til lokalområdet. I et grænseløst Europa udviskes de nationale konkurrencebetingelser til fordel for de lokale. Regionernes Europa betyder, at statens rolle ikke længere består i at udvikle de nationale konkurrencebetingelser og herefter at fordele væksten internt i landet. Derimod består opgaven i at give de lokale myndigheder og erhvervsaktører mulighed for at udvikle de lokale styrkepositioner.

Erhvervsfremmelovene fra 1992 har i løbet af de sidste år vist sig at være fremragende rammer for kommunernes og amternes erhvervs-